

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **A. D.**
státní příslušností Ukrajina
bytem v ČR: P.
zastoupen JUDr. Petrou Humlíčkovou, PhD., advokátkou
sídlem Štěpánská 640/45, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 1. 2017 č.j. MV-163119-3/OAM-2016

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „správní řád“), zamítnuto odvolání a usnesení Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 10. 10. 2016 č.j. CPR-15507-17/ČJ-2016-930310-V239 o zastavení řízení o žádosti o vydání nového rozhodnutí ve věci zrušení platnosti rozhodnutí o správním vyhoštění potvrzeno.
2. Žalobce v žalobě namítal porušení §2 odst. 1, 4 § 3, § 50 odst. 2, 3, 4, § 52, § 68 odst. 3, správního řádu, § 174a zákona o pobytu cizinců a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. V doplnění uvedl, že žalovaný nedbal o to, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem případu, neboť nebyly náležitě zohledněny všechny žalobcem uvedené skutečnosti. Rovněž podle žalobce žalovaný nezjistil skutkový stav věci a v potaz vzal pouze okolnosti svědčící v neprospěch žalobce. Žalobce měl dále za to, že

uložením trestu vyhoštění bylo porušeno jeho právo na respektování soukromého a rodinného života. Žalovaný měl podle žalobce pomocí principu proporcionality lépe vyvážit zájem žalobce a veřejné zájmy státu. Poukázal na postup v rozporu s ust. § 122 odst. 7 a § 15a odst 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Uvedl, že jeho vztah s družkou paní L. K. trvá od roku 2015 a od roku 2016 žijí ve společné domácnosti. Společně obývají jednu domácnost, tráví společně čas, podnikají společné výlety, mají společný společenský život a tráví čas se svými rodinami. Žalobce má silné vazby na jednotlivé členy rodiny paní K., má vynikající vztah s jejími dětmi. Dokonce mu přibyla role dědečka. Důkazy, které předkládá k prokázání svých tvrzení, považuje za nezpochybnitelné prokázání existence trvalého partnerského vztahu. Považoval rovněž za nutné poukázat na skutečnost, že z jeho strany nehrozí žádné nebezpečí, že by mohl při svém pobytu ohrozit bezpečnost státu, závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ohrozit veřejné zdraví. Žalobce nebyl za dobu svého pobytu na území České republiky stíhán za žádný správní či trestný čin.

3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost důvodů uvedených žalobcem a současně s nimi nesouhlasil, neboť neprokazují nezákonnost výroku napadeného rozhodnutí správního orgánu. Odkázal plně na správní spis, zejména na vydané rozhodnutí ministerstva vnitra. Měl za to, že postupoval v souladu se zákonem o pobytu cizinců, jakož i jednotlivými ustanoveními správního řádu. Uvedl, že v průběhu správního řízení bylo nejprve jednoznačně objasněno, že žalobci bylo uloženo správní vyhoštění, a to na 3 roky za pobyt na území bez víza a cestovního dokladu. Následně rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 10. 10. 2016 nebyla potvrzena existence takového partnerského vztahu mezi žalobcem a jeho družkou, který by mohl být označen za trvalý partnerský vztah. Žalovaný rovněž poukázal na to, že oba správní orgány se v podstatě ztotožnily s tím, že žalobce neprokázal, a to hodnověrným způsobem uvedený partnerský vztah a že žije trvale s paní L. K. Také tvrzení o společné domácnosti se jeví žalovanému jako ryze účelové. Konkrétně pak žalobce v době vydání správního vyhoštění paní K. neznal, do dne 15. 7. 2016 (od 27. 3. 2016) byl žalobce prokazatelně umístěn v ZZC Drahonice a později a později do 18. 7. 2016 v pobytovém středisku Kostelec nad Orlicí. Následně se pak zdržoval na adrese P. Společnou domácnost začal sdílet s paní K. v červenci 2016. Podle žalovaného za těchto okolností společné soužití v době podání žádosti ještě nevzniklo a v současnosti trvá jen několik měsíců. Žalovaný dodal, že žalobce téměř po celou dobu svého pobytu v České republice porušoval pravidla cizineckého práva (pobýval zcela vědomě nelegálně od 1. 5. 2011 do 26. 4. 2015 a nehodlal si upravit pobyt) a když mu bylo uloženo správní vyhoštění, mařil výkon tohoto rozhodnutí. Žalobce je rovněž veden v evidenci ENO nežádoucích osob, a to od 13. 5. 2015. Navrhl žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítnout.
4. Dne 14. 3. 2019 se před Městským soudem v Praze konalo jednání, při kterém zástupce žalovaného setrval na svých právních názorech a procesních stanoviscích.
5. Ve správním spise se pak především nacházejí následující pro danou věc podstatné dokumenty: žádost o vydání nového rozhodnutí včetně příloh doručená správnímu orgánu I. stupně dne 14. 6. 2016, rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 7. 5. 2015 č.j. KRPA-170086-34/ČJ-2015-000022 o správním vyhoštění žalobce, vyjádření žalobce doručené správnímu orgánu prvního stupně dne 21. 7. 2016, část

nájemní smlouvy (o nájmu bytu na dobu určitou od 1. 7. 2016 do 30. 6. 2017) mezi Ing. D. V. a paní L. K., fotografická dokumentace žalobce a paní L. K., žalobcem předložené účtenky, protokol správního orgánu prvního stupně o výsledku žalobce ze dne 25. 8. 2016 č.j. CPR-15507-10/ČJ-2016-930310-V239, protokol o výsledku paní L. K. ze dne 25. 8. 2016 č.j. CPR-15507-11/ČJ-2016-930310-V239, vyjádření žalobce doručené správnímu orgánu prvního stupně dne 20. 9. 2016, usnesení správního orgánu prvního stupně ze dne 10. 10. 2016 č.j. CPR-15507-17/ČJ-2016-930310-V239, odvolání doručené správnímu orgánu prvního stupně dne 7. 11. 2016, doplnění odvolání doručené správnímu orgánu prvního stupně dne 30. 11. 2016 včetně vyjádření paní L. K., návrh na rozvod manželství paní L. K. a pana L. K. včetně podacího lístku ze dne 21. 11. 2016, žalobou napadené rozhodnutí ze dne 31. 1. 2017 č.j. MV-163119-3/OAM-2016.

6. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního /dále též „s. ř. s.“/), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
7. Soud ze správního spisu mimo jiné zjistil, že rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodů 1. a 2. zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU, stanovenou na 3 roky za pobyt na území bez cestovního pasu a bez víza, ač k tomu cizinec nebyl oprávněn. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 13. 5. 2015. Správnímu orgánu I. stupně byla dne 14. 6. 2016 doručena žádost žalobce o vydání nového rozhodnutí ve věci zrušení platnosti rozhodnutí o správním vyhoštění podle ust. § 122 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, kterou odůvodnil tím, že se v červenci 2015 seznámil s paní K., se kterou plánuje společný život. Proto je třeba na něho pohlížet jako na rodinného příslušníka občana EU ve smyslu ust. § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců a rozhodnutí o správním vyhoštění zrušit. Usnesením Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 10. 10. 2016 č.j. CPR 15507-17/ČJ-2016-930310-V239 bylo zastaveno řízení o žádosti o vydání nového rozhodnutí ve věci zrušení platnosti rozhodnutí o správním vyhoštění. Správní orgán I. stupně posoudil žádost z hlediska splnění podmínek stanovených zákonem o pobytu cizinců a dospěl k závěru, že žalobce s paní K. sdílí společnou domácnost přibližně 4 měsíce, nicméně jejich vztah nelze označit za trvalý partnerský, takže žalobce nelze ve smyslu § 15 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců považovat za rodinného příslušníka občana EU. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání ze dne 3. 11. 2016, které doplnil podáním ze dne 28. 11. 2016. O odvolání rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím tak, jak výše uvedeno.
8. Soud posoudil předmětnou věc následovně.
9. Soud se nejprve zabýval včasností podané žaloby. Podle § 72 odst. 1 s. ř. s. žalobu lze podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Tímto zvláštním zákonem je však zákon o pobytu cizinců.

Ten v § 172 odst. 1 stanoví: „*Žaloba proti správnímu rozhodnutí musí být podána do 30 dnů od doručení rozhodnutí správního orgánu v posledním stupni nebo ode dne sdělení jiného rozhodnutí správního orgánu, pokud není dále stanoveno jinak. Zmeškání lhůty nelze prominout.*“ V § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců je pak stanoveno: „*Žaloba proti správnímu rozhodnutí o vyhoštění musí být podána do 10 dnů od doručení rozhodnutí správního orgánu v posledním stupni. Zmeškání lhůty nelze prominout.*“

10. V nyní posuzované věci žalobou napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 6. 2. 2017, přičemž žaloba byla podána k poštovní přepravě dne 3. 3. 2017, tj. pětadvacátý den po doručení napadeného rozhodnutí žalobci.
11. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2015 č. j. 4 Azs 228/2015-40 řešil věc stěžovatele, který obdobně jako v nyní posuzovaném případě žádal v souladu s § 122 odst. 7 o vydání nového rozhodnutí, jež by mělo za následek zrušení předchozího rozhodnutí o správním vyhoštění. Byť Nejvyšší správní soud daným rozsudkem zrušil rozsudek Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 31. 8. 2015 č. j. 65 A 47/2015-38, nebylo tomu z důvodu chybně obsazeného soudu. V dané věci krajský soud rozhodoval specializovaným samosoudcem a Nejvyšší správní soud tuto skutečnost neshledal jako procesní vadu, k níž by ostatně přihlížel z úřední povinnosti. Přitom ve výčtu obsaženém v § 31 odst. 2 s. ř. s. není výslovně uvedeno, že specializovaný samosoudce rozhoduje ve věcech návrhů na zrušení rozhodnutí o správním vyhoštění; tento výklad by nasvědčoval závěru, že rozhodnutí ve smyslu § 122 odst. 7 zákona o pobytu cizinců lze podřadit pod „rozhodnutí o správním vyhoštění“. Ve prospěch názoru, že by věci dle § 122 odst. 7 zákona o pobytu cizinců měly podléhat stejnému režimu jako rozhodnutí o správním vyhoštění, svědčí i závěr shora odkazovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Azs 228/2015-40 (odst. [87]), podle něhož podání žaloby proti rozhodnutí dle § 122 odst. 7 zákona o pobytu cizinců je osvobozeno od soudních poplatků dle § 11 odst. 2 písm. i) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích. Shora uvedené důvody by nasvědčovaly závěru, že soudní přezkum rozhodnutí o návrhu na zrušení rozhodnutí o správním vyhoštění dle § 122 odst. 7 zákona o pobytu cizinců se řídí totožnými podmínkami jako soudní přezkum samotného rozhodnutí o správním vyhoštění, a proto i lhůta pro podání žalob proti oběma těmito rozhodnutím je shodná, tj. desetidenní dle § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Za přijetí této argumentace by pak soudu nezbylo než projednávanou žalobu odmítnout pro opožděnost ve smyslu § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s.
12. Na straně druhé však soud uvážil, že znění § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců stanoví desetidenní lhůtu pro podání žaloby se vztahuje toliko na „správní rozhodnutí o vyhoštění“ a nehovoří kupříkladu o „věcech správního vyhoštění“, pročez se nabízí restriktivní výklad daného ustanovení (pouze na rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, nikoliv na rozhodnutí jiná, související). Městský soud v Praze tak postupoval v souladu s principem *in dubio mitius*, jenž vyplývá z ústavního pořádku, jak je zřejmé z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu. K tomu lze odkázat na nálezy Ústavního soudu ze dne 13. 9. 2007 sp. zn. I. ÚS 643/06 (N 142/46 SbNU 373), bod 49.: „*V právním státě je třeba tvorby právních předpisů věnovat nejvyšší péči. Přesto se však nelze vyhnout víceznačností, což*

plyne jak z povahy jazyka samotného, tak z abstraktnosti právních norem, jakož i z omezenosti lidského poznání, stejně jako z dynamické povahy sociální reality. Je-li k dispozici více výkladů veřejnoprávní normy, je třeba volit ten, který vůbec, resp. co nejméně, zasahuje do toho kterého základního práva či svobody. Tento princip in dubio pro libertate plyne přímo z ústavního pořádku (čl. 1 odst. 1 a čl. 2 odst. 4 Ústavy ČR, nebo čl. 2 odst. 3 a čl. 4 Listiny a viz i stanovisko menšiny Pléna NSS in usnesení ze dne 29. 4. 2004, sp. zn. in 215/2004 Sb.NSS). Jde o strukturální princip liberálně demokratického státu, vyjadřující prioritu jednotlivce a jeho svobody před státem (viz např. nálezy sp. zn. I. ÚS 512/02, ze dne 20. 11. 2002, in Sb. n. u., sv. 28, str. 271 nebo I. ÚS 557/05, ze dne 24. 7. 2007, dostupný na www.judikatura.cz). Pravidlo in dubio pro libertate je vyjadřováno uplatňováním různých maxim ve všech oblastech veřejného práva. Má např. podobu pravidla in dubio mitius (viz např. nálezy sp. zn. IV. ÚS 666/02) nebo pravidla in dubio pro reo (např. nálezy sp. zn. IV. ÚS 57/94, ze dne 15. 12. 1994, Sb. n. u., sv. 2, str. 179).“

13. S ohledem na shora uvedenou zásadu *in dubio mitius* i konstantní judikaturu tak Městský soud v Praze uzavřel, že pro ochranu základních práv žalobce je třeba upřednostnit takový výklad lhůty pro podání žaloby proti rozhodnutí ve smyslu § 122 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, který méně zasahuje do žalobcova práva na soudní ochranu zaručeného čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Proti rozhodnutí ve věci žádosti o zrušení rozhodnutí o správním vyhoštění dle § 122 odst. 7 zákona o pobytu cizinců tak lze podat žalobu ve lhůtě dle § 172 odst. 1 (tj. 30 dnů), nikoliv dle § 172 odst. 2 (10 dnů) zákona o pobytu cizinců. Nyní projednávaná žaloba tak byla podána včas.
14. Podle § 122 odst. 7 zákona o pobytu cizinců *policie vydá na žádost cizince, který se po nabytí právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění stal občanem jiného členského státu Evropské unie, nové rozhodnutí, kterým zruší rozhodnutí o správním vyhoštění, pokud nehrozí nebezpečí, že by mohl při svém pobytu na území ohrozit bezpečnost státu, závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ohrozit veřejné zdraví. Obdobně policie postupuje v případě cizince, který se po pravomocném rozhodnutí o správním vyhoštění stal rodinným příslušníkem občana Evropské unie.*
15. Podle § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců *za rodinného příslušníka občana Evropské unie se považuje též cizinec, který prokáže, že má s občanem Evropské unie trvalý partnerský vztah, který není manželstvím, a žije s ním ve společné domácnosti; při posuzování trvalosti partnerského vztahu se zohlední zejména povaha, pevnost a intenzita vztahu.*
16. Podle § 15a odst. 3 zákona o pobytu cizinců *ustanovení tohoto zákona týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie se použijí i na cizince, který je rodinným příslušníkem státního občana České republiky.*
17. Správní orgány svůj závěr, že žalobce není rodinným příslušníkem občana Evropské unie, opřely o tvrzení, že žalobcův vztah s paní L. K. z důvodu nedostatku vzájemných pevných vazeb včetně nejasných představ o budoucnosti a nepříliš dlouhého trvání nelze považovat za vztah natolik intenzivní a trvalý, aby takové postavení založil.

18. K otázce trvalosti partnerského vztahu lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2015 č.j. 4 Azs 151/2015-35: „*Trvalost partnerského vztahu je přirozeně možné dovodit především ze samotné délky vztahu, z předpokládatelného budoucího vývoje vztahu a vůle partnerů ve vztahu setrvat. Významným vodítkem pro její posouzení mohou být informace, kdy vztah vznikl, za jaké situace, jak dlouho již vztah trvá, jak se v průběhu času vyvíjel a jaké významné okolnosti jej provázely. Stejně tak důležité je ale posouzení, zda partneři plánují společnou budoucnost, přemýšlejí již o konkrétním budoucím uspořádání vzájemných poměrů a znají i individuální plány svého partnera. Jinými slovy, kvantitativní stránka vztahu pro účely § 15a odst. 3 písm. b) cizineckého zákona je zpravidla naplněna tehdy, pokud lze u posuzovaného vztahu již mluvit o určité společné minulosti a zároveň vše nasvědčuje tomu, že vztah bude i v budoucnosti nadále pokračovat. Při posuzování trvalosti partnerského vztahu má ovšem primární význam samotné plynutí času, které svědčí ve prospěch trvalosti vztahu, pokud pouto mezi partnery dosahuje stále dostatečné intenzity. Je třeba upozornit na to, že samotnému pojmu společné domácnosti je inherentní určitá „trvalost“ takového soužití (viz Eliáš, K.: Domácnost, in: Ad notam, č. 3/2007, str. 70). Pokud vykládané ustanovení § 15a odst. 3 písm. b) cizineckého zákona přidává k této základní „trvalosti“ obsažené v pojmu společná domácnost požadavek trvalosti vztahu mezi cizincem a občanem EU, pak tomu nelze rozumět jinak, než že se jedná o požadavek určité kvalifikované trvalosti. V této souvislosti lze zohlednit i délku soužití, kterou u nesezdaných párů pro přiznání právní relevance vyžadují jiné předpisy. Zatímco u manželství a registrovaného partnerství je závažnost a trvalost vztahu (byť nikoli nerozlučitelnost) dána již právním úkonem, kterým snoubenci do takového stavu po zralé úvaze a s vědomím všech následků vstupují, neformálnímu soužití, v němž partneři buď nechtějí, nebo pro různé překážky nemohou takovýmto úkonem osvědčit jeho trvalost, právo zpravidla přiznává určité účinky až poté, co se jeho kvalita potvrdí určitým časovým trváním tj. právě prostřednictvím onoho kvantitativního prvku. Občanský zákoník (č. 89/2012 Sb.) tak druhovi, který žil ve společné domácnosti se zůstavitelkou po dobu jednoho roku před smrtí, dává postavení dědice ve druhé, resp. třetí třídě zákonné posloupnosti (§ 1636). Pro přiznání práva zastupovat druhu v případě duševní poruchy vyžaduje občanský zákoník již soužití ve společné domácnosti po dobu tří let (§ 49 odst. 1). Zákon o daních z příjmů (č. 586/1992 Sb.) vyžaduje pro osvobození daru, resp. jiného majetkového zvýhodnění, od daně soužití ve společné domácnosti po dobu jednoho roku před nabytím daru [§ 4a písm. m) bod 2, § 10 odst. 3 písm. c) bod 2].“*
19. V rozsudku ze dne 2. 11. 2016 č.j. 6 Azs 216/2016-44 pak Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že vztah stěžovatele a jeho družky, který v době vydání rozhodnutí žalovaného netrval ani rok, přičemž soužití ve společné domácnosti bylo zahájeno ani ne šest měsíců před vydáním tohoto rozhodnutí, nelze považovat za trvalý ve smyslu § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců (v relevantním znění). Dále Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku uvedl: „*Tento závěr významně podporuje také skutečnost, na kterou upozorňoval již městský soud, a sice že stěžovatel navázal známost s M. C. až v době, kdy již bylo prakticky skončeno řízení o zrušení jeho povolení k pobytu na území České republiky. Sama M. C. vypověděla, že ji stěžovatel se svou pobytovou situací seznámil.*“

20. V nyní posuzované věci partnerský vztah žalobce a paní L. K., jehož existenci (stejně jako existenci společné domácnosti) Městský soud v Praze nikterak nezpochybňuje, dle tvrzení obou jmenovaných vznikl v červenci 2015, tj. v době, kdy zde již existovalo pravomocné rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 7. 5. 2015 č.j. KRPA-170086-34/ČJ-2015-000022 (v právní moci ode dne 13. 5. 2015) o správním vyhoštění žalobce. Společnou domácnost začali sdílet v červenci 2016, tj. až po podání žalobcovy žádosti o vydání nového rozhodnutí ve smyslu § 122 odst. 7 zákona o pobytu cizinců (správnímu orgánu prvního stupně doručena dne 14. 6. 2016). Žalobce s paní K. sdíleli společnou domácnost k okamžiku vydání usnesení správního orgánu prvního stupně přibližně tři měsíce, k okamžiku vydání žalobou napadeného rozhodnutí cca sedm měsíců. Takovou dobu existence společné domácnosti Městský soud v Praze s ohledem na shora odkazovanou judikaturu Nejvyššího správního soudu nepovažuje za dostatečně dlouhou na to, aby paní L. K. bylo možno k okamžiku vydání žalobou napadeného rozhodnutí, k němuž soud přezkoumává napadené rozhodnutí (srov. § 75 odst. 1 s. ř. s.), považovat za rodinného příslušníka ve smyslu § 15a odst. 2 písm. b) ve spojení s § 122 odst. 7 zákona o pobytu cizinců. Napadenými rozhodnutími správních orgánů tak nebyla porušena jmenovaná ustanovení zákona o pobytu cizinců ani čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
21. Na tomto závěru nemění ničeho ani skutečnost, že po vydání usnesení správního orgánu prvního stupně bylo v listopadu 2016 zahájeno řízení o rozvod manželství paní Lenky K. a pana L. K., přičemž jejich manželství mělo být po vydání žalobou napadeného rozhodnutí v únoru 2017 rozvedeno. Shora uvedené skutečnosti (vyplývající ze samotných tvrzení žalobce a paní K.) o krátkosti trvání společné domácnosti a o tom, že partnerský vztah žalobce a paní K. vznikl až v době existence pravomocného rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce, jsou natolik zásadní, že právní závěr o neexistenci trvalého partnerského vztahu ve smyslu § 15a odst. 2 písm. b) ve spojení s § 122 odst. 7 zákona o pobytu cizinců nemůže být vyvrácen ani po provedení žalobcem navrhovaných důkazů (rozsudkem Okresního soudu v Prostějově ze dne 17. 2. 2017 č.j. 14 C 317/2016-19, rodinnými fotografiemi, prohlášením a výsledkem paní L. K., B. H., J. V. a I. K. či výsledkem pana V. H.). Proto soud navrhované důkazy neprováděl.
22. Soud rovněž nezpochybňuje tvrzení žalobce o tom, že z jeho strany nehrozí nebezpečí ohrožení bezpečnosti státu, narušení veřejného pořádku nebo ohrožení veřejného zdraví. Jelikož však soud uzavřel, že k okamžiku vydání napadeného rozhodnutí nelze hovořit o tom, že by paní L. K. byla v trvalém partnerském vztahu s žalobcem ve smyslu § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, žalobce nelze považovat za rodinného příslušníka občana Evropské unie dle § 122 odst. 7 věty druhé zákona o pobytu cizinců, protože soud dospěl k závěru, že v případě žalobce podmínky dle jmenovaných ustanovení zákona o pobytu cizinců nebyly naplněny.
23. Ze všech shora uvedených důvodů neshledal soud žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

24. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 14. března 2019

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně